

Novák Eszter

12. Fosztály

Fantázia

A művészterem a szokásosnál is kisebbnek hatott a dobozok és a vászonkupacok között. Az ablakokkal szembeni falnál egy régi kanapé és egy kopottas pianó pihent. A szoba közepén hat körbeállított festőállvány terpeszkedett. Némelyiken kész, vagy befejezetlen festmények száradoztak, míg az előttem lévón a vászon még teljesen üres volt. Arra várt, hogy formákkal, színekkel telítsem meg, azonban a legutóbbi kép óta úgy éreztem magam, mintha minden ihletet kiszipolyoztak volna belőlem. Elég sokat foglalkoztam azzal a képpel, talán nem ártott volna némi pihenés a következőig.

Sóhajtvá letettem a festékpalettát és az ecsetet a mellettem álló háromlábú asztalkára, ami igencsak kopott és rozzant volt. Még a nagyapám ácsolta nekem kislánykoromban. Mélyen magamba szívtam a szobában terjengő festékszagot, amihez már korán hozzászokott az orrom.

Csípőre tett kézzel az üres vásznat szemléltem, és időnként oldalra pillantottam az előző képemet méregetve, amelyet szintén gyerekkori emlékek hatására festettem meg.

Halványan késztetést éreztem a festésre, és már nyúltam is az ecsetemért, amikor kivágódott az ajtó. – Anya, anya! Chase megint... – hallottam a kislányom hangját. A vállam felett hátrapillantottam, Alice épp akkor torpant meg, és tátott szájjal meredt az egyik képemre. Nem sokkal később bevágatott Chase is, aki hevesen magyarázni kezdte, hogy a húga hazudik, de félúton ő is abbahagyta a mondatot.

Felvont szemöldökkel néztem rájuk. Abszolút nem értettem, hogy mi döbbsentette meg őket. – Drágáim, minden rendben? – kérdeztem, mire Alice dadogva rábökött a nemrég elkészült festményre.

– Ez csodaszép! – Elmosolyodtam a bók hallatán, majd megtöröltem a kezemet egy, az asztalon lévő rongyban, és finoman átöleltem őt ügyelve arra, hogy a festékes kötényem ne érjen az ő szép ruhácskájához.

– Köszönöm kicsim – nyomtam egy puszit az arcára. – De ez nem teljesen magamtól festettem.

– Hát akkor? – Talált rá ismét a hangjára Chase.

Elengedtem Alice-t, és felegyenesedtem. – Nos, tulajdonképpen ez a nagyanyátok háza mögötti erdőben volt – intettem a borostyánnal benőtt híd képe felé, amely valóban hosszú éveken át ott állt. Akkor láttam utoljára azt a helyet, amikor anyáméknak bejelentettük az eljegyzést. Csakhogy a híd közel sem olyan volt már akkor, mint amilyennek ezen a vásznon tetszelgett. Ahogy Ő sem volt már a régi.

– Tényleg? És akkor miért nem mutattad meg soha, amikor ott voltunk a nagyiéknál? Vagy miért nem beszéltél róla? – csodálkozott a lányom.

– Ennyire szeretnétek, hogy meséljek erről a helyről? – kérdeztem, mire mindketten heves bólogatásba kezdtek.

– Különb is, ha jól látom, most úgyse csinálsz semmit – bökött Chase az állával a fehér felület felé.

Levettem a kötényemet, és felakasztottam az ajtó melletti szögére, majd a gyerekekkel együtt elhelyezkedtem a kanapén. Alice az ölembé dőlt, és a fejét cirógattam, míg Chase felhúzott lábakkal gubbasztott a jobbomon.

– Hát legyen, de mivel nagyon hosszú történet lenne, ezért csak azt meséltem el, hogy miért nem láthattátok sose azt a helyet. – Aztán belefogtam a mesélésbe.

*

Anyámékhoz mentünk vendégségbe, és amíg a páromat a nappaliban fogságba ejtve faggatták, addig én benéztem a régi szobámba. Mindent érintetlenül hagytak, és hála anyám gondos kezeinek, ugyanolyan rendezett és tiszta volt a hely, mintha el se

költöztem volna. A régi szobanövényeim teljességgel kivirultak, a könyveim és a jegyzeteim érintetlenül heverték az íróasztalomon, míg a felette lévő óriási parafatáblára régi rajzok, fényképek, mozijegyek és egyéb vackok voltak feltűzelve.

Noszalgikus mosollyal az arcomon érintettem meg az egyik rajzot, amely egy zöld hajú, barna bőrű, hegyes fülű, szélesen vigyorgó kislányt ábrázolt, és a kép sarkába egy idézetet firkantottam. Milyen régen hallottam felőle utoljára! Annyi év után ismét elém tódultak az emlékek, amelyekről azt hittem, örökre elfelejtettem őket, s most mégis olyan élénken derengtek fel előttem, mintha minden tegnap történt volna. Kíváncsi voltam mi lehetett vele, de egyben tartottam is tőle, hiszen nem volt időm akkoriban a búcsúzokodásra.

Az elmélkedésből anyám hangja zökkenett ki, majd az, hogy megragadta a karomat, és a barátnőinek nevezett pletykahiénák elé vetve belökdösött a nappaliba, majd leültetett a párom mellé, aki készségesen tűrte a faggatózást.

Bocsánatkérő mosollyal lágyan megszorítottam a kezét, majd eleinte hosszan válaszolgattam a kérdésáradatra. Aztán egyre kényelmetlenebbül kezdtem érezni magam. Minden egyes feltett kérdés fojtogatóan hatott, mindezek mellett pedig eleinte rosszul éreztettem, majd olyan heves fejfájás tört rám, hogy sűrű bocsánatkérések közepette valósággal kimenekültem a házból.

Apám rémulten kapta fel a fejét, amikor végigsiettem a konyhán, ugyanis éppen a mosogatót szerelte. Utánam kiáltott valamit, de addigra már becsapódott a hátam mögött a kerti ajtó. Sóhajtvá torpantam meg a kert közepén. Körbepillantottam. A köd, amely ideértünkör még a környékre telepedett, teljesen feloszlott. Néhány percig sétálgattam a kertben, anyám virágait csodálva. Anya megrögzött kertész volt, de nem is akármilyen! Szinte minden virág kicsattant az egészségtől, ha ő viselte gondjukat. Ott tündököltek a liliumok és a hajnalkák, a kövek között ott sárgállott a kankalin, a hanga lágyan meg-meghajlott a fuvallatoktól, a sokszínű fréziák pedig vidáman ontották magukból az édes illatot. Tavasz volt. Az az időszak, amikor a természet újjáéled, a nap hosszú idő múlva ismét beragyogja az emberek mindennapjait. Ezt az évszakot szerettem a legjobban. A téli üres napok után kellemes terhet hordozva szakadt rám a tavasz. Ilyenkor nap mint nap találtam valamit a világban, amely megfogott, és amitől az az ellenállhatatlan érzésem támadt, hogy azt a pillanatot meg kell örökítenem.

Mélyen magamba szívtam a virágillatot, és folytattam sétámat anyám tarka birodalmában. A kavicsok ismerősen ropogtak a cipőm talpa alatt. Elhaladtam a nagy diófánk mellett, és a kert végébe ültetett hortenziabokroknál kötöttem ki. Ott megálltam, és hosszasan tűnődve bámultam az előttem elterülő mezőt és a mögötte sötétlő erdőt. Ismét megrohmozdult az emlékek.

Szél támadt. Borzongva húztam össze magamon a vékony kardigánomat, és visszafordultam, csak hogy az erdő felől ismerős hangot sodort felém a szél. Nem akartam hinni a fülemnek, képtelenség volt az egész. Hátat fordítottam az erdőnek, de ekkor egy fuvallat ismét hangokat sodort magával. Hangok? Nem igazán, inkább csak olyan volt, mintha valaki az én nevemet emlegetné újra és újra. Összeszorult torokkal pillantottam hátra. Annyi év után, miért pont most? Akármikor megkereshetett volna...

A hang egyre sürgetőbbé vált. Lopva hátralestem, de senki nem keresett. A torkomban dobogott a szívem, amikor átmásztam anyám hortenziái között, és azért fohászokodtam, hogy a letörött ágakat csak akkor vegye majd észre, ha már

elmentünk. Átküzdöttem magamat a régi kertkapuig, ami most sem volt bereteszelve. Megfordult a fejemben, hogy talán évekkkel ezelőtt én voltam az utolsó, aki kinyitotta ezt a kaput, és elfelejtette bezárni.

Itt magasabb volt a fű, mint az udvar bármely más pontján, így a fakapu újra és újra megakadt, de végül mégis csak kinyitottam. Nem is küzdöttem azzal, hogy becsukjam, hiszen úgyis ott kellett visszamennem.

Egyre izgatottabb lettem. Ismét gyereknek éreztem magam, aki a szülei tiltása ellenére kiszökött az erdőbe. Még vettem egy utolsó pillantást a házra, még egyszer gondolatban bocsánatot kértem a páromtól, amiért otthagytam, aztán futásnak eredtem. Olyan jó érzés volt a mezőn szaladni. Egyre gyorsabb és gyorsabb iramot diktáltam, a menetszél belekapott a hajamba és szétzilálta azt, felszabadultnak éreztem magam, és alig vártam, hogy végre elérjem az erdőt. Növeltem a tempót, és olyannyira átadtam magam ennek a felszabadult érzésnek, hogy nem is figyeltem igazán, hová lépek. Ennek eredményeként az út közepén megbotlottam egy kőben. Előrebucskáztam, bevágtam a térdeimet, a ruhám és a kezem földes lett, de nevetve felpattantam, és rohantam tovább.

Előttem fokozatosan megnyúltak a fák. Az én régi barátaim, mennyi csodás játék színhelyéül szolgáltak akkoriban! Melegséggel a szememben pillantottam fel egy öreg gesztenyére, amelynek az ágai közt gubbasztva kuncogva figyeltem anyámékat, akik engem szölongáltak. Ismertem ezt az erdőt, minden egyes pontját, láttam hogyan változik évről évre, évszokról évszakra. Gyakran megjelent álmaimban.

Amikor elértem a mezőre vetülő fák árnyékát, lassítani kezdtem. Nem is vettem észre, hogy mennyire melegem lett, hogy a homlokomról és a nyakamról csorgott a veríték. Az oldalamba hasító fájdalomról is csak akkor vettem tudomást, amikor szuszogva nekidőltem a vén gesztenyefának. Egyik kezemet végighúztam a repedezett kérgen, és az a gyerekes gondolat jutott eszembe, hogy mi lenne, ha ismét megpróbálnék felkapaszkodni a lombkoronája közé. De mennem kellett. Az erdő a mi világunk volt, ő uralt itt mindent, így érezhettem a levegőben vibráló feszült várakozást.

Hamar ráleltem az ösvényre, amit régen használtam, igaz, már rég benőtte az aljnövényzet, de ettől függetlenül emlékeztem az útra. Elmerengtem a fák között terjengő ködfoltokon, de néhol már halovány napsugarak törtek maguknak utat a levelek között. Szívesen lefestettem volna, azonban nem volt szabad megállnom. Rendületlenül haladtam tovább. Újra és újra rácsodálkoztam az erdő szépségére.

Sétálás közben párszor megtorpantam, és nosztalgikus mosollyal az arcomon idéztem fel, milyen játékok emlékét őrizte meg az erdő. Ahogy egyre beljebb haladtam, úgy nőtt a növényzet is, ami kicsit megnehezítette számomra a járást, de még a fákra felkúszó indák se akadályozhattak meg abban, hogy megtaláljam azt a nyírfát, aminek a kérgébe véstük a nevünket. Amikor elfáradtam, akkor pár percre megpihentem egy farönkön, és a szememet lehunyva hallgattam az erdő zajait: a madárcsiripelést, a levelek susogását, a harkályok kopácsolását. Rég nem voltam ilyen békés környezetben. Jól esett végre feltöltődni.

Sokáig azonban nem merenghettem, folytatnom kellett az utamat. Minél beljebb hatoltam annál inkább nőtt bennem az izgalommal vegyített feszültség. Már nem jártam messze. Az elfeledett ösvényeket taposván, bokáig gázolva az aljnövényzetben kissé elfáradtam. Megtöröltem a homlokomat, és éppen megálltam volna egy kis pihenőt tartani, amikor valamivel előrébb csillanást láttam. Sóhajtottam, majd

elindultam abba az irányba. Amióta beléptem ebbe a magányos vadonba, elvesztettem az időérzékeimet, azt sem tudtam, hogy mennyi idő telt el azóta, hogy betértem ide, és azt se, hogy mégis mióta gyalogolhattam, de az a régi ismerős hang továbbra is hívogatott engem, nekem pedig mennem kellett. Ahogy közeledtem a csillogás felé, annál erősebb csobogást hallottam.

Így bukkantam rá arra a patakra, amelynek a sekély vizében és sáros partja mentén annyit játszottam, bár igencsak megváltozott azóta. Ha nem tudtam volna, hogy ebben az erdőben csak egy patak csörgedezik, akkor talán össze is kevertem volna egy másikkal. Közelebb merészkedtem a parthoz, felálltam egy nagy lapos kőre, és onnan tekintetem le. Az évek során a patak mélyebb és szélesebb medret vájt magának. Fájó volt így látni az én kedves, szelíd barátomat. Egykori szilaj hullámai mintha megkergültek volna. A lassú fodrozódás helyett fehéren habzódva rohant tova.

Leugrottam a kőről, és a folyással ellentétes irányba fordultam. Kíváncsi voltam, hogy még mi változott a környéken, így elindultam felfelé, az árral szemben. Kisvártatva megpillantottam: a meder felett kecsesen ívelt át a híd, amelyhez annyira igyekeztem. A szívem hevesen vert az izgatottságtól, és megszaporáztam a lépteimet. Közben felderengett előttem az a nap, amikor először tévedtem ide. Akkor találkoztam vele is.

Minden olyannak látszott, mint amilyen azon a napon volt. A két öreg tölgy még mindig összekapaszkodva tartotta egymást a két parton, és az árnyékuk félig-meddig a hídra esett. Ahogy közelebb értem, láttam, hogy a korlátot beborította a borostyán. Elmosolyodtam. Annak idején mi kezdtük el felfuttatni a hídra, hogy ne tűnjön olyan kopárnak, de nem hittem volna, hogy ennyi idő alatt teljesen beteríti. Ez volt az első változás, amit észrevettem.

A felvezető három lépcsőfok közül a legalsót a magasra nőtt fű miatt először nem találtam, de végül ráleltem a koptatott deszkára, és a korlátra támaszkodva felsétáltam a hídra.

Nem akartam elhinni, hogy annyi év után még mindig állt, ráadásul szinte teljesen ugyanúgy, mint amikor utoljára itt jártam. Azt gondoltam, hogy már rég összeroskadt, vagy rádőlt az egyik fa, de mintha itt megállt volna az idő. Mindig tudtam, hogy különleges hely volt, de sose gondoltam rá, hogy itt, a semmi közepén valóban lehetséges lenne az, hogy megáll az idő, és többé nem öregszik semmi, ami ennek a hídnak a közelében található. Persze, sejtettem én, hogy mi okozhatta ezt, ugyanis a túloldalon csodák rejtőztek.

Egy darabig várakozással telve álltam a másik hídfővel szemben, hiszen bármelyik pillanatban felbukkanhatott. Azonban, mivel jött, inkább a korláthoz léptem, óvatosan rákönyököltem, és az alattam hömpölygő vizet néztem. Amikor meguntam, nosztalgiazva szemléltem a környéket, szinte minden fontos pillanatot sikerült felidézniem.

Tanácsstalan voltam. Amikor arra az elhatározásra jutottam, hogy visszafordulok, és már meg is indultam, meghallottam a hangját.

– Mit keresel itt? – Halk volt, de amint megszólalt, mintha az egész erdő elhallgatott volna a kedvéért.

Megfordultam. Elkerekedett szemekkel mértem végig. Ott állt a túlsó oldalon, csípőre tett kézzel, és engem bámult. Nem tudtam eldönteni, hogy milyennek láttam a tekintetét. Haragosnak, vagy talán inkább sértettnek. Azonban semmit nem változott. Alacsony maradt, ruhája, bőre és haja miatt teljesen beolvadt az erdőbe. A

bőre olyan barna volt, mint a fák törzse, a haja pedig a dereka közepéig ért, és amikor a szél meglibbentette, mindig valami furcsa susogást, vagy levélzizegést véltem felfedezni.

– Avelerin – suttogtam. Kissé mintha összerezzent volna, amikor a nevéen hívtam. Nem értettem miért viselkedett így. – De hisz te hívtál...

– Nem én voltam – vágott a szavamba. – Szóval, akár el is mehetsz.

Meglepetten meredtem rá. A régi barátom, a legjobb barátom csak ilyen könnyedén az arcomba vágta, hogy tűnjek el?

– Rég láttalak... – próbáltam beszélgetést indítványozni, mire egy szkeptikus pillantással jutalmazott.

– Nem az én hibám – felelte durcásan, miközben az ujjai közé csippentett egy zöld hajtincset, és azt csavargatta. – Te hagytál egyedül – szúrt oda sértetten.

Kezdtém érteni, hogy mi bántotta.

– Jaj, Ave... – kezdtem, de olyan szikrázó tekintettel nézett rám, hogy megijedtem tőle.

– Ne hívj így!

– De... Hisz mindig így hívtalak...

– Igen, amikor még barátok voltunk – szusszantotta.

– De... Mi most is azok vagyunk – mondtam.

Felnevetett. A nevetése éles volt, cseppet sem őszinte, inkább gúnyosnak nevezném. – Igazán? Szerinted mi még barátok vagyunk?

– Miért ne lennének azok? – pillantottam rá felvont szemöldökkel.

– Először is, itt hagytál – emelte fel a mutatóujját, majd rám bökött. – Másodszor: felnőttél.

A döbbenettől meg sem bírtam szólalni. Teljesen összezavarodtam, azt hittem, találkozni szeretett volna velem, azt hittem, látni akart, és erre kiderült, hogy egyáltalán nem volt már kíváncsi rám.

– Nem az én hibám – mentegetőztem. – Azért mentem el, mert középiskolás lettem, és máshova vettem fel, és előbb-utóbb úgyis felnőttem volna.

– Azóta egyszer se látogattál meg, pedig megígérted – indította az ellentámadást. Igaza volt. Valóban elfeledkeztem róla, és szégyelltem is magam miatta. Pedig nem tettem róla, a szobatársam, vagy a barátnőim mindig kitaláltak valamit, ezért nagyon ritkán jöttem csak haza a hétvégére, de azt az időt mindig a családommal töltöttem. Jobban belegondolva, teljes mértékben érthető volt, hogy haragudott rám. Főleg, mert tudtam, hogy bizonyára órákon keresztül várhatott itt, és egyszer se jöttem el, holott a szavamat adtam.

– Nézd, Ave... Sajnálom – mondtam halkán, leszegett fejjel. – Igazán sajnálom.

– Nincs szükségem a sajnálatodra, csak annyit akarok tudni, ha már itt vagy, hogy miért jöttél vissza. Mit akarsz még tőlem? És hol voltál az elmúlt években, mert a középiskola és a felnőttkor között is akad néhány év?! – Többé nem az az Ave volt, akit én ismertem. Megkeseredett és haragossá vált. Ráadásul én tettem ezt vele.

– Pedig én tényleg... – csuklott el a hangom. – Már mondtam... Hallottalak. Hallottam, hogy a nevemen szólítasz, és látni akartalak. Tényleg sajnálom, Ave. A középiskolából elkerültem egy másik városba, most is csak a szüleimhez jöttünk vissza.

– Nem én hívtalak – ismételte határozottan. Kezdtém azt hinni, hogy valóban csak én képzelődtem. – Valóban? És mi az, hogy *jöttünk*? Kivel?

A patak csobogása egyre inkább morajlásnak tűnt a számomra, és idegesített, hogy egyre hangosabban kellett beszélnem, hogy a hangom elérjem Avelerinig. – A... – tétováztam. – A párommal.

Avelerin arcára kiült a döbbenet, de hamarosan egy másik érzelm váltotta azt fel: a féltékenység. Most valóban dühös volt, olyannyira, hogy ijedten hátrálni kezdtem, amikor megindult felém.

– Azt mondod... Azt mondod... – remegett meg a hangja. A víz morajlása egyre hangosabbá vált, és ráadásul még a szél is feltámadt. Avelerin zöld haja zászlóként lobogott a szélben, most már abszolút nem tűnt annak a manószőrű-lánynak, akivel olyan jó viszonyt ápoltam. – Menj innen! Itt hagytál, elfelejtettél, becsaptál, elárultál, hazudtál! Tűnj innen! Nem akarlak látni! Nem kellesz! Elég volt! Eddig... Eddig vártam... és közlöd, hogy...

Elszorult a torkom. Fájt az, amiket a fejemhez vágott, pláne, hogy igazak voltak, és olyan keservesen csengett a hangja, hogy könnyek szöktek a szemembe.

– Mindig azt mondtad, hogy nem akarsz felnőni, mert felnőttnek lenni unalmas és nehéz, és megígérted, hogy velem maradsz, aztán tessék... – Egyre esetlenebbül botorkáltam vissza, ugyanis nem mertem neki hátat fordítani, így viszont azt se láttam, hogy hová lépek. – Hagyj békén, *felnőtt!* – fakadt ki.

A híd többször is megrázkódott, és az erőteljesebb lépésekbe a deszkák is belereccsentek. Rossz előérzetem volt. Avelerin még mindig jött utánam, mintha csak feltett szándéka lett volna az, hogy letaszítson engem onnét, azonban erre nem került sor. Még mielőtt beért volna, elfogyott a lábam alól a talaj, és csak annak köszönhetően nem estem el, hogy két erős kar megtartott engem.

– Drágám, minden rendben? – A párom volt az. Lehetetlen szavakba önteni, hogy mennyire megkönnyebbültem, de a tekintetemet még mindig nem vettem le a hídról.

Viszont utána minden olyan gyorsan történt. Avelerin az egyik pillanatban még a hídról meredt rám, aztán egy szempillantás alatt a túloldalon termett. Nem sokkal rá éktelen recsegéssel beroppant a híd közepe. A deszkák a vízbe hulltak, némelyik kettétört egy-egy nagyobb kövön, volt, ami beékelődött az iszapba, de voltak olyan fadarabok is, amiket a víz egyből magával hurcolt. Könnyezve néztem végig a híd pusztulását, és a rothadást már semmi nem tudta megállítani. Nem maradt más a hídból, mint az a néhány lépcsőfok, amelyen keresztül fel lehetett jutni oda meg az a pár deszka- és korlát darab, amelyet a borostyán szövevényes hálója tartott meg.

A párom felé fordultam, az arcomat a vállába fúrtam, és sírva fakadtam. A gyerekkorom legszebb emlékei ehhez a helyhez kötődtek, amely a szemem láttára adta meg magát az enyészetnek. Ráadásul a túloldalról áthallatszódó kiabálás se esett jól.

– Soha nem bocsájtok meg neked! Ne gyere vissza többé! – Ezek voltak Avelerin utolsó szavai.

A jegyesem a hátamat simogatta miután elhúzódtam tőle, és a szememet törölgetve a túlsó part felé tekintettem.

– Szívem, amikor a hídon voltál, akkor kihez beszéltél? – érdeklődött. Furcsán pillantottam rá.

– Te nem láttad? – kérdeztem vissza, mire megrázta a fejét, aztán visszafordultam Avelerinhez. – Hiszen ott áll – mutattam rá régi barátomra.

Homlokráncolva nézett rám. – Drágám, az csak egy szomorúfűz.

Nem értettem, miről beszélt, hiszen ott állt, láttam, biztos voltam benne, azonban amikor odafordultam, már én sem láttam mást, minthogy Avelerin fokozatosan átalakult egy fűzfává. Zavartan meredtem előre. Még mindig felfoghatatlan volt számomra az egész. Avelerin, az erdő, a híd...

Aztán eszembe jutott egy idézet, amelyet az egyik rajzom sarkába írtam: „Az ember legnagyobb kincsei az illúziói.”

Fájdalmasan elmosolyodtam. Hát persze, hiszen Ave csakis nekem létezett, és csak azért, hogy ne érezzem magam magányosnak, azonban ez elmúlt, viszont az Ave-vel való korszakomat nem zártam le rendesen, csupán megszakítottam, ezért végződött minden így.

Belekaroltam a páromba. – Azt hiszem, csak képzelődtem. Ne haragudj, amiért ott hagytalak anyámékkal, nem akartam, csupán rosszul éreztem magam. – Aztán elhallgattam. – Hogy találtál rám?

Csupán legyintett. – Semmiség. A végén már egész értelmes dolgokról faggattak – vigyorodott el, és egy csókot nyomott az arcomra. – Aggódtam érted, így utánad jöttem. Még szerencse, különben nem tudom, mi történt volna veled.

Összekapaszkodva indultunk visszafelé, de még egy utolsó pillantást vettem a romokban lévő hídra, és a felette összefonódó tölgyekre.

*

– Nos, lényegében ezért nem vittelek el titeket soha oda – fejeztem be a mesélést, miközben megpuszítottam Alice arcát.

Miután a híd megsemmisült, azóta csak az álmaimban köszönt vissza. Ezért is gondoltam arra a legutóbbi ilyen álmom után, hogy a történet ne érjen olyan csúfosan véget, így ezzel a festménnyel akartam emléket állítani a helynek. Talán Ave-et is kiengesztelhettem vele.

Alice, aki eddig csendesen hallgatta a mesét, most panaszosan felkiáltott. – Anyuci, én ezt nem értem! – Halványan elmosolyodtam, és magamhoz öleltem.

– Majd egyszer megérted, kincsem.

– Hah, de buta vagy! – bökte meg a hűgát Chase, mire ismét elkezdődött az egész marakodás, de ezúttal hamar sikerült őket leállítanom, bár sejtettem, hogy Chase-nek sem volt világos az egész. Tudtam, hogy nem értik majd meg a történet lényegét, ha elmesélem nekik.

Chase megint piszkálódni kezdett, de kisvártatva meghallhatta a garázsajtó hangját, mert felpattant a kanapéről, és kirohant a szobából.

– Apu! – kiáltotta Alice, és Chase nyomába eredt. Felnevettem, amikor beszűrődött a zsidobongásuk. Annyira imádták az apjukat, hogy amikor itthon volt, sose hagyták nyugton.

Felálltam, elrendeztem még az ecseteimet, a tubusokat, kiöntöttem a festékes vizet, és már éppen lekapcsoltam volna a villanyt, amikor megakadt a tekintetem valamin.

Visszafordultam, és megvizsgáltam a festményt. Először el sem tudtam képzelni, hogy mi kelthette fel a gyerekek érdeklődését egy pusztai tájképben, aztán én is észrevettem: a híd túloldalán lévő részt, – amelyet gyerekként Avelerinnel csak Fantáziának hívtunk –, nem teljesen úgy ábrázoltam, mint amilyen valóban volt. Ha valamivel távolabb álltam tőle, akkor azon a területen Ave arca bontakozott ki. Fogalmam sem volt róla, hogy miként kerülhetett oda, hiszen nem emlékeztem arra, hogy tudatosan belefestettem volna, azért mégis csak jóleső érzés volt legalább így viszontlátni.

- Hát sose szabadulunk egymástól... - suttogtam halkán, majd mosolyogva lekapcsoltam a villanyt. A folyosóról pontosan a festményre vetült a fény, így amikor behúztam magam után az ajtót, még akkor is az ő arca lebegett a szemem előtt.

Elhatároztam, hogy azt a képet soha nem adom el, akármilyen jól is sikerült, de megtartom magamnak emlékeztetőül, hogy ne felejtsem el sose, mennyit jelentettek nekem azok a pillanatok, amikor ott voltam, és hogy tulajdonképpen az egész festői pályám azzal indult, hogy egy képzeletbeli barátot rajzolgattam magamnak, aki végül meg is elevenedett a számomra.